

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV / 197 - 0 / 2019
Érkezett:	2019 JAN 29.
Példány:	1
Melléklet:	8 db
Kezelőiroda: <i>du</i>	

SZOLNOKI KÖZIGAZGATÁSI ÉS MUNKAÜGYI BÍRÓSÁG	
Lajstromszám: közözlésről:	
Érkezett:	2018 -12- 27
Írásbeli bíróság	Megjelenés: ab
Készlet:	
35-45. o.ms. szám mórlaton:	12 K. 27. 151/2017/

Donáti u. 35-45. sz. házszám
1015 Úttelep utóiratok:

Képviselőné: [REDACTED]
Dr. [REDACTED]

a Miniszterelnökséget vezető Miniszter
(1055 Budapest, Kossuth Lajos tér 1-3.)
alperes ellen folyamatban volt eljárásban

- az alperes JHÁT-JF/261/1 (2017) számú határozatának,
- a Kúria Kfv.IV.35.745/2017/9 számú ítéletének

1 | O | d | a | i :

Alkotmánybíróság
Budapest
Donáti u. 35-45.
1015

Szolnoki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság útján
Szolnok
Kossuth Lajos út 1.
5000

Tisztelt Alkotmánybíróság!

[redacted] Indítványozó
[redacted] esatolt meghatalmazással igazolt jogi képviseletében Dr. [redacted]
[redacted] – a Miniszterelnökséget vezető Miniszter (1357 Budapest, Ft. 6.)
alperes JHÁT-JF/261/1 (2017) iktatószámú határozata, valamint a Kúria
Kfv.IV.35.745/2017/9 számú ítélete kapcsán az alábbi

*alkotmányjogi panaszt és
végrehajtás felfüggesztése iránti kérelmet*

terjeszti elő:

Kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Kúria Kfv.IV.35.745/2017/9 számú ítéletének, valamint a Miniszterelnökséget vezető Miniszter JHÁT-JF/261/1 (2017) iktatószámú alperesi határozatának alaptörvény-ellenességét, és kérjük, hogy azokat az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 43. § (1) és (4) bekezdései alapján semmisítse meg!

Kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy amennyiben a Szolnoki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a nevezett határozatok végrehajtását nem függesztené fel, annyiban indítványozzuk, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság függesse fel azok végrehajtását!

Indítványunk indokolásául az alábbiakat adjuk elő:

I. Tényállás

1./ A felperes 2009. október 29-én az Európai Mezőgazdasági Vidékfejlesztési Alapból a fiatal mezőgazdasági termelők indulásához a 2009. évtől nyújtandó támogatások részletes feltételeiről szóló 113/2009. VII. 26.) FVM rendelet (a továbbiakban: Jogcímrendelet) alapján támogatás iránti kérelmet nyújtott be a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivatal Közvetlen Támogatások Igazgatóságához, mint első fokon eljáró hatósághoz. Az elsőfokú hatóság a 1119354709 iratazonosító számú határozatában a felperes támogatás iránti kérelmének helyt adott akként, hogy a felperesnek 12.6 EUME üzemméretet állapított meg, melynek következtében a jövedelempótló támogatás összege 40.000,- eurónak megfelelő forintösszeg lett. A megítélt támogatási összeg 90%-os mértékének kifizetéséről az elsőfokú hatóság 2010. november 19. napján kel 1231738377 számú határozatával rendelkezett, 9.735.120 forint támogatási összeg kifizetését rendelte el. A támogatás összege – a felperes által nem vitatott összegű köztartozás levonása mellett – a felperes számára kifizetésre került.

DR. TORÓCSIK ATTILA

ügyvéd

6721 Szeged, Lengyel u. 13.

2 | Oldal:

2./ A felperes 2016. március 31. napján a támogatási összeg fennmaradó 10%-os mértékére vonatkozóan kérelmet nyújtott be, amelyet az elsőfokú hatóság a 2016. október 15. napján kelt 1773253343 határozatával elutasított, egyúttal megszüntette a felperes támogatási jogosultságát, valamint 9 735 120 forint jogosulatlanul igénybe vett támogatás visszafizetésére kötelezte. Határozatának indokolása szerint, a kérelem elutasítására részben azért került sor, mert a felperes nem érte el a jóváhagyott támogatási kérelemben a 4. évre vállalt EUME értéket, így nem felelt meg a Jogcímrendelet 4. § (4) bekezdés f)-g) pontjának és 8. § (3) bekezdésének. Másrészt arra hivatkozott a hatóság, hogy miután a felperes kifizetési kérelme kapcsán a vizsgált év a működtetési időszak 5. éve volt, így nem teljesült a Jogcímrendelet 9. § (11) és (12) bekezdése sem.

3./ A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes a 2017. február 1.-jén kelt JHÁT-JF/261/1 (2017) számú határozatával az indokolás részbeni megváltoztatása mellett az elsőfokú határozatot helybenhagyta. Az indokolás II. részében felhívta a Jogcímrendelet 9. § (9), (11) és (12) bekezdéseit, a mezőgazdasági, agrár-vidék- fejlesztési, valamint halászati támogatásokhoz és egyéb intézkedésekhez kapcsolódó eljárás egyes kérdéseiről szóló 2007. évi XVII. törvény (a továbbiakban: Eljárási tv.) 59. § (3), 69.§ (1) és (5) bekezdéseit, a 809/2014/EU Bizottsági rendelet 7. cikk (1)-(3) bekezdéseit, valamint az Európai Unióról szóló Szerződés 288. cikkét. Megállapította, hogy az 5. naptári évben a felperes 11,08 EUME üzemméretet valósított meg, így nem teljesült a 4. évre vállalt 12,6 EUME üzemméret, ezért a Jogcímrendelet 9. § (11) és (12) bekezdése szerinti kivétel nem alkalmazható.

4./ 2017. március 06. napján benyújtott kereseti kérelmünkben kértük az alperesi határozat felülvizsgálatát és annak hatályon kívül helyezését az elsőfokú határozatra is kiterjedően, a hatóság új eljárásra kötelezése nélkül. Sételmeztük, hogy az elsőfokú határozat tárgyaként csak a kifizetési kérelem elutasítása volt feltüntetve, de a határozat nem csak erről, hanem a felperes támogatásra való jogosulatlanná válásáról, illetve a támogatási összeg visszafizetésének kötelezéséről is rendelkezett.

Kifogásoltuk továbbá, hogy a hatóság utóbbiakról a 10%-os kifizetési kérelmet elutasító döntés jogerőre emelkedése és a támogatási határozat visszavonása nélkül határozott. Felperes jogi képviselőtében eljárva kifejtettük, hogy a jogosultságot megállapító határozat közlésétől számítottan, az intézkedésben való jogosulatlan részvétel megállapítására nyitva álló határidő **2015. májusában lejárt**, ezzel az elévülés bekövetkezett.

Álláspontunk szerint az Eljárási tv. 57. § (3) bekezdése, valamint 69. § (8) bekezdése jogvesztő határidőt határoznak meg, így kimentésre nincs lehetőség. Ezzel összefüggésben hivatkoztunk a Kúria Kfv.IV.35.156/2014/4. és a Kfv. IV.35.616/2015/4. számú ítéletére, melynek megállapításaira jelen kérelmünk keretében szintúgy hivatkozunk.

Az alperes azon védekezésével kapcsolatban, hogy nem az Eljárási tv., hanem a Jogcímrendelet alapján járt el, utaltunk arra, hogy a Jogcímrendelet alacsonyabb szintű jogszabály, amely az Eljárási tv. felhatalmazása alapján született.

Az alperes ellenkérelme a felperes keresetének elutasítására irányult. Az alperes kiemelte, hogy a perbeli ügy tárgya a kifizetési kérelem elbírálása volt. Álláspontja szerint az ügy tárgyaként nem kell mindazt feltüntetni, amiről a határozatban a hatóság döntött.

Alperes az elévülési határidővel kapcsolatban előadta egyrészt, hogy nem az Eljárási tv. alapján állapította meg, hogy a már igénybe vett támogatás jogosulatlanul igénybe vett támogatásnak minősül, valamint hogy a felperestől vissza kell követelni az igénybe vett támogatás visszafizetését, hanem a Jogcímrendet alapján, így az elévülési kifogás súlytalan. Ezzel összefüggésben hivatkozott az Európai Közösségek pénzügyi érdekeinek védelméről

DR. TÖRÖCSIK ATTILA
3. oldal

szóló 2988/95/EK, Euratom Tanácsi Rendelet (a továbbiakban: 2988/95 rendelet) 3. cikkében foglaltakra, amely szerint a közösségi joggal kapcsolatos szabálytalanság megállapítására vonatkozó jog addig nem évülhet el, amíg az adott program le nem zárul.

5./ Az elsőfokú bíróság a 2017. szeptember 5. napján kelt 12.K.27.151/2017/6. számú ítéletében a felperes keresetet alaposnak találta, ezért az alperes határozatát – álláspontunk szerint helyesen – a visszafizetési kötelezettséget előíró részében az elsőfokú határozatra is kiterjedően hatályon kívül helyezte.

Az elsőfokon eljáró bíróság az elévüléssel kapcsolatban ítéletében rögzítette, hogy az Eljárási tv. 69. § (8) bekezdése alapján az intézkedésben való jogosulatlan részvétel megállapítására a hatóságnak 2015. májusáig volt jogszabályi lehetősége. A bíróság a Jogcímrendelet és az Eljárási tv. összevetése alapján arra a megállapításra jutott, hogy mivel az általános szabály (az Eljárási tv.) szerint az intézkedésben való jogosulatlan részvétel megállapítására a jogosultságot megállapító határozat közlésétől számított 5 éven belül van lehetőség, a speciális szabályozás (azaz a Jogcímrendelet) erre vonatkozó rendelkezést pedig nem tartalmaz, így az alperesnek az Eljárási tv. hivatkozott 69. § (8) bekezdésére kellett volna tekintettel lennie a határozat meghozatala során. Az alperes által hivatkozott Eljárási tv. 64. §-ában foglaltak az ügyben nem alkalmazhatók tekintve, hogy azok általános elévülési szabályokat határoznak meg, mellyel szemben az Eljárási tv. 69 § (8) bekezdésében foglalt határidő speciális, nem elévülési jellegű, hanem jogvesztő határidőnek minősül. Ezzel összefüggésben utalt a bíróság arra, hogy a két egyenrangú, de egymással ellentétes jogszabályhely összevetése esetén is a 69. § (8) bekezdés alkalmazandó, mint az ügyfélre előnyösebb jogszabályi rendelkezés.

Alaptalan az alperes által hivatkozott Euratom rendelet 3. cikkében foglalt rendelkezés, mert az elévülési jellegű határidőt szabályoz, míg az Eljárási tv. hivatkozott rendelkezései jogvesztő határidőt határoznak meg. Rámutatott továbbá arra is, hogy az Euratom rendelet a szándékosan vagy gondatlanságból okozott szabálytalanságok esetén alkalmazandó szankciók és eljárási szabályok meghatározására szolgál, míg az alperes a tudati elem vizsgálata nélkül alkalmazott objektív szankciót a felperessel szemben.

6./ A Szolnoki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság jogerős ítéletével szemben, a felperesi igény elutasítása érdekében, s a felperes hátrányára felülvizsgálati kérelmet nyújtott be, melyben a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, a felperes keresetének elutasítását, valamint a felperesnek a felülvizsgálati eljárással összefüggő perköltségben való marasztalásáért kérte.

Az alperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete sérti az Eljárási törvény 57. § (1) és (3) bekezdésében, valamint a 64. § (1) bekezdésében foglaltakat, illetve a Tanács 2988/95/EK Euratom rendelete az Európai Közösségek pénzügyi érdekeinek védelméről (továbbiakban EURATOM rendelet) 1. cikk (1) és (2) bekezdését, valamint a 3. cikk (1) bekezdését és a 11. cikkben foglaltakat, mindezekre tekintettel a Pp. 339. § (1) bekezdését. Megsértett uniós jogszabályként jelölte meg továbbá a Tanács 1290/2005/EK tanácsi rendelet 28. cikkében foglaltakat, az Európai Vidékfejlesztési Alapból (EMVA) nyújtandó vidékfejlesztési támogatásokról szóló 1698/2005/EK rendelet 71. cikk (1) bekezdését és a 82. cikkét, az Európai Parlament és Tanács 1306/2013/EU rendelete 37. cikkét, valamint a Bizottság 908/2014/EU végrehajtási rendelete 29. cikkét.

Az alperes az Eljárási törvény 57. § (3) bekezdése és a 64. § (1) bekezdésének a „közvetlenül alkalmazandó közösségi jogi aktus eltérő rendelkezése hiányában” fordulatára hivatkozott.

Álláspontja szerint az eljárás során a kötelező és valamennyi tagállamban végrehajtandó Euratom rendelet 3. cikkének (1) bekezdése irányadó.

Az alperes álláspontja összefoglalva az volt, hogy az elsőfokú bíróság az öt éves elévülési idő megállapításánál az Eljárási törvény kifejezett rendelkezése hiányában nem vette figyelembe a közösségi jogszabályok eltérő rendelkezéseit, így megalapozatlanul állapította meg, hogy az alperesi határozatok sértik az Eljárási törvény 57. § (3) és 69. § (8) bekezdését.

7./ A Kúria a Pp. 275. § (2) bekezdése alapján a jogerős határozatot csak a felülvizsgálati kérelem és a csatlakozó felülvizsgálati kérelem keretei között, az abban megjelölt jogszabályok alapján vizsgálhatja felül. (KGD 2011.62.) Az alperes alapvetően a hazai és uniós elévülési szabályok megsértésére alapította a felülvizsgálati kérelmét, ezért a jogerős ítéletnek egyéb rendelkezése nem képezte a felülvizsgálati eljárás tárgyát.

8./ A Kúria az eljárásának eredményeképp hozott 9. számú ítéletével a Szolnoki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 12.K.27.151/2017/6 számú – felperesre kedvező – ítéletét hatályon kívül helyezte, a kereseti kérelmet elutasította és kötelezte a felperest, hogy felhívásra fizessen meg az alperes javára 50.000,- forint perköltséget, valamint az államnak 70.000,- forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

A Kúria Kfv.IV.35.745/2017/9. számú ítéletét teljes terjedelemben csatoljuk, így indítványunk terjengősségének elkerülése érdekében eltekintünk annak szó szerinti idézésétől.

A Kúria döntésének elvi tartalma az, hogy az Európai Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Alapból több éves program keretében nyújtandó vidékfejlesztési támogatás visszafizetésének megállapításához való jog mindaddig nem évül el, amíg a program véglegesen le nem zárult. Az uniós pénzügyi érdekek védelmében a 2988/95/EK Euratom tanácsi rendelet csak a jogvesztő határidő kiterjesztésére ad lehetőséget.

Intézkedésben való jogosulatlan részvétel megállapítására az Eljárási tv. 64. § (1) bekezdése és a 69. § (8) szerinti öt éves elévülési, illetve jogvesztő határidőben csak akkor kerülhet sor, ha a közvetlenül alkalmazandó uniós jogi norma eltérő rendelkezést nem tartalmaz.

9./ Megjegyezzük, hogy a Kúria hozott már olyan döntést, melynek elvi tartalma szintúgy a felperesi kérelemmel ellentétes volt és azt állapította meg, hogy a támogatási kérelemben vállalt üzemméret nem teljesülése a jogosultságot megállapító határozatot nem érinti, így arra nem vonatkozik a 2007. évi XVII. törvény 69. § (8) bekezdése szerinti öt éves elévülési idő.

Tájékoztatjuk a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy e Kúriai döntéssel szemben is alkotmányjogi panaszt nyújtottunk be, melynek elbírálása jelenleg is folyamatban van.

Hivatkozunk arra is, hogy a jelen ügy tényállásával tartalmilag azonos tényálláson alapuló ügyekben – a már kialakult bírói gyakorlattal ellentétben, s a vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket sértve – a Kúria olyan téves jogértelmezés kialakítására törekszik, mely egyértelműen az alperesi hatóságok – elévülési időn túli – döntési kompetenciáját alapozza meg, s ekképp a Kúria igyekszik legitimálni az alperesi hatóságok alaptörvényellenesen meghozott határozatait.

Álláspontunk szerint a Kúria kialakuló joggyakorlata súlyosan jogszabálysértő és alapjogsértő, ugyanis a Kúria álláspontja kategorikusan arra irányul, hogy **egy Törvényben meghatározott és irányadó elévülési idő azért nem alkalmazható és azért nem vezet a**

DR. TÖRŐCSIK ATTILA

ügyvéd

5 | Oldal:

6721 Szeged, Lengyel u. 13.

Adószám: 58045837-1-26

hatóság szankcionálási jogának bíróság előtti érvényesítésének elenyészéséhez, mert egy, a jogszabályi hierarchiában alacsonyabb rendű jogszabály (FVM rendelet) attól eltérő szabályozást tartalmaz.

10./ Álláspontunk szerint a tárgyi Kúriai ítélet súlyosan alaptörvény-ellenes, az eljárás és ítélező Kúria a bizonyítékok egybevetése és értékelése során logikai hibát követett el, valamint az iratellenes mérlegelése kirívóan okszerűtlen és iratellenes. A Kúria az ügyre vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem megfelelően alkalmazta, azokból téves jogi következtetést vont le.

Jelen indítványunk benyújtásának fő és lényegi indoka az, hogy a Kúria egy egyértelmű, törvényben rögzített elévülési határidőt minden releváns és okszerű magyarázat nélkül figyelmen kívül hagyott az Indítványozó sérelmére. Amennyiben a Kúria az egyértelműen megfogalmazott, kötelező jogszabályt alkalmazza, a tárgyi nyilvánvalóan jogszabálysértő és alaptörvény-ellenes ítélet nem születhetett volna meg.

Elfogadhatatlannak tartjuk, hogy a Kúria egy kógens jogszabályt, mely vitathatatlanul 5 éves elévülési időt állapít meg, minden érdemi indoklás nélkül figyelmen kívül hagy.

A Kúria tárgyi ítéletének hatályában fenntartása azzal a következménnyel járna, hogy Magyarország jogkövető állampolgárainak azzal kellene szembenézniük, hogy egy demokratikusan működő állam legfelsőbb ítélezési fóruma megengedheti magának azt, hogy egy törvény rendelkezéseit figyelmen kívül hagyja.

Tudomással bírnunk arról, hogy a Kúria egyik kiemelt feladata a jogalkalmazás egységesítése. E feladat azonban nem nyilvánulhat meg akként, hogy a hatóságok szankcionálásának mindenek felett álló elősegítése érdekében a Kúria semmibe veszi a törvényeket és azok fölé helyezi magát. Erre egy olyan demokratikus jogállamban, mint amilyen hazánk is, a Kúriának sincs lehetősége.

11./ A fent előadottak alapján nyilatkozunk, hogy az Indítványozó valamennyi jogorvoslati lehetőségét kimerítette, ugyanis az elsőfokú közigazgatási határozattal szemben fellebbezést terjesztett elő, a másodfokú közigazgatási hatóság határozatával szemben bírósági felülvizsgálati eljárást kezdeményezett.

Az Indítványozónak az alkotmányjogi panasz előterjesztésén túlmenően nincs egyéb lehetősége a Kúria alaptörvény-ellenes határozatának megsemmisítésére.

Nyilatkozunk, hogy az ügyben Kúriai felülvizsgálati eljárás nincs folyamatban, perújítást nem kezdeményeztünk.

12./ Nyilatkozunk, hogy a jelen alkotmányjogi panaszunk alapjául szolgáló Kfv.IV.35.745/2017/9. számú Kúriai ítéletet postai úton kapta kézhez a jogi képviselő 2018. november 12. napján.

Erre tekintettel az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 30. § (1) bekezdésében biztosított 60 napos törvényi határidő megtartásra került.

13./ Álláspontunk szerint a Kúria Kfv.IV.35.745/2017/9. számú ítélete alaptörvény-ellenes, megalapozatlan és jogszabálysértő az alább kifejtett jogi indokolás alapján.

DR. TÖRŐCSIK ATTILA

ügyvéd

6721 Szeged, Lőrinc u. 13.

Adószám: 15228351-25

H.sz.: 10102612-15228351-00000000

II. Jogi indokolás

14./ Álláspontunk szerint a Kúria Kfv.IV.35.745/2017/9. számú ítélete sérti az Indítványozónak az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében megfogalmazott tisztességes hatósági ügyintézéshez való jogát; az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében deklarált azon alapjogát, miszerint joga van ahhoz, hogy a perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes módon bírálja el; illetve figyelmen kívül hagyja az Alaptörvény T) cikk (2) bekezdése szerinti jogszabályi hierarchiának megtartásához és betartásához fűződő bírói jogalkalmazói kötelezettséget.

Tudomásul vesszük, hogy jelen indítványunknak önmagában nem lehet tárgya azon eljárási szabálysértések halmaza, melyekre az alapulfekvő eljárásban már hivatkoztunk. Hangsúlyozzuk, hogy indítványunk tárgya és fő érve az, hogy a Kúria egy teljesen nyilvánvaló törvényi rendelkezéssel ellentétes döntést hozott, az Indítványozóra kedvező elévülési időt negligált azért, hogy a perben alperesként szereplő hatóság szankcionálási joga ne vesszen el.

Mégis úgy gondoljuk, hogy jelen indítványunkban helye van mindazon eljárási jogsértések megemlítésének, melyek az ügyben felmerültek. Ennek indokát abban látjuk, hogy az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése biztosítja mindenki számára, így az Indítványozó számára is a tisztességes hatósági ügyintézéshez való jogot. Álláspontunk szerint ebben az ügyben sérültek az Indítványozó alapjogai, eljárási és anyagi jogi jogosultságai is. Nyilatkozunk, hogy jelen indítványunkban mind anyagi jogi, mind pedig eljárási szabálysértésekre utalunk.

Hivatkozunk a közigazgatási szervek határozatai felülvizsgálatának egyes kérdéseiről szóló 1/2011. (V.9.) KK vélemény 2. pontjára, miszerint:

„A fél a közigazgatási szerv határozatának felülvizsgálatát jogszabálysértésre hivatkozva kérheti; keresetében anyagi és eljárási jogszabálysértésre hivatkozhat, és arra is, hogy a határozat meghozatalakor az alkalmazott jogszabályt tévesen értelmezték.”

Ugyanczen KK. vélemény nyolcadik bekezdés utolsó mondata az alábbiak szerint rendelkezik:

„E rendelkezésekkel összhangban megállapítható, hogy a közigazgatási perben az erre irányuló kereseti kérelem esetén nemcsak a másodfokú eljárás során megvalósult eljárási szabálysértések vizsgálhatók.”

A Kúria a Kfv.IV.35.745/2017/9. számú ítéletében az eljárási jogszabálysértésekre vonatkozó érveinket figyelmen kívül hagyta, sértve ezáltal az Indítványozót az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében deklarált tisztességes eljáráshoz való jogát.

A. Eljárási jogszabálysértés - Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelme

15./ A Kúria határozata sérti a Ket. 72. § (1) bekezdés c) pontját, mely jogszabályhely az alábbiak szerint rendelkezik:

„A határozatnak - ha jogszabály további követelményt nem állapít meg - tartalmaznia kell (...) az ügy tárgyának megjelölését.”

Egyszerű szemrevételezéssel megállapítható, hogy az elsőfokú határozat tárgyaként csak a kifizetési kérelem elutasítása került feltüntetésre, holott ezen túlmenően a határozat rendelkezett a felperes jogosulatlanul minősítéséről, valamint a támogatási összeg visszafizetéséről.

Kiemeljük, hogy mind az elsőfokú bíróság, mind pedig a Kúria ezen érvünket teljes egészében figyelmen kívül hagyta, az ítélet indokolásában semmilyen szinten nem utal e kérelmünkre. Nyilatkozunk, hogy az ennek kapcsán a kereseti kérelmünkben foglalt jogi indokolást változatlan formában fenntartjuk.

Álláspontunk szerint a Kúria tárgyi ítélete sérti a Pp. 3. § (2) bekezdésében foglalt alábbi rendelkezéseket:

„A bíróság - törvény eltérő rendelkezése hiányában - a felek által előterjesztett kérelmekhez és jognyilatkozatokhoz kötve van. A bíróság a fél által előadott kérelmeket, nyilatkozatokat nem alakszerű megjelölésük, hanem tartalmuk szerint veszi figyelembe.”

E jogszabályhely egyrészt egy döntési jogosultságot, másrészt pedig egy döntési kötelezettséget is ró az eljáró bíróságokra. Eszerint az elsőfokú bíróságnak a felperesi kereseti kérelmét annak valamennyi indokával együtt vizsgálnia kellett volna, melyet elmulasztott.

B. Anyagi jogszabálysértés – elévülés – Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelme, XXIV. cikk (1) bekezdés sérelme, Alaptörvény R) cikk sérelme

16./ Az alperesi hatóság olyan határozatot hozott, melyben az alábbiakról rendelkezett:

- megszüntette a felperesi támogatási jogosultságot,
- megállapította, hogy a 9.735.120,- Ft összeg jogosulatlanul igénybevett támogatásnak minősül,
- e jogosulatlanul igénybevett támogatás visszafizetésére kötelezte a felperest.

Tette mindezt az alperesi hatóság akként, hogy **2010. évben** a felperes vonatkozásában a támogatási jogosultságot **már jogerősen megállapította**, valamint 9.735.120,- Ft összeg kifizetéséről határozott.

Az alperesi határozat sérti az Etv. 57. § (3) bekezdésében foglaltakat, mely jogszabályhely az alábbiak szerint rendelkezik:

*„Az (1) bekezdés szerinti, a döntés ügyfél terhére történő módosítására vagy visszavonására - közvetlenül alkalmazandó közösségi jogi aktus eltérő rendelkezése hiányában - **öt éven belül van lehetőség**, amennyiben az ügyfél az intézkedésben jogosulatlanul vett részt.”*

Az elévülés jogalapja körében hivatkozunk ugyanezen jogszabályhely 69. § (8) bekezdésében foglaltakra az alábbiak szerint:

„Intézkedésben való jogosulatlan részvétel megállapítására a jogosultságot megállapító határozat közlésétől számított öt éven belül van lehetőség.”

Álláspontunk szerint e jogszabályhelyek világosan, egyértelműen és félreérthetetlenül rögzítik, hogy a perbeli jogviszonyban mikor és hogyan következik be az elévülés.

Jelen indítványunk fő tárgya épp az, hogy az elsőfokú közigazgatási szerv a 2010. május 11-én kelt határozatával megállapította, hogy a felperes jogosult a támogatás igénybevételére.

Hangsúlyozzuk, hogy a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivatal, mint elsőfokú hatóság 168/1601/141/34/2009 iktatószámú, 1773253343 iratazonosítójú határozatával egyértelműen, a magyar nyelv általános szabályai alapján azt is megállapította, hogy a felperes részéről az intézkedésben (támogatás kifizetése) való részvétel jogosulatlan volt.

A határozattal megállapított jogosultsággal ellentétes döntés meghozatalára az alperesnek az Etv. 69. § (8) bekezdése alapján a jogosultságot megállapító határozat közlésétől számított öt éven belül lett volna lehetősége. E jogvesztő határidőn belül az alperes az intézkedésben való jogosulatlan részvétel megállapítására vonatkozó döntést nem hozott, így a perbeli határozat meghozatalára sem jogosult.

17./ Azáltal, hogy az indítványunk tárgyát képező jogkérdésben az alperesi elsőfokú hatóság már állást foglalt, utólag – több, mint hat (6) év után – a perbeli határozatával nem volt jogosult ezen álláspontját módosítani.

Álláspontunk szerint az alperesi határozatból levezethető az, hogy az alperes egy jogerős határozat alaki és anyagi jogi kötőerejét kívánja – minden eljárási szabály figyelmen kívül hagyásával – negligálni azzal, hogy a jogszerűségét kívánja utólagosan vizsgálni. Anélkül, hogy hosszasan kifejtenénk álláspontunkat a jogállamiságról, meg visszamenőleges hatályról, csak annyit szeretnénk rögzíteni, hogy a jogerő nem csak az ügyfelet, hanem a hatóságot is köti.

Nem gondoljuk, hogy hosszasan taglalnunk kellene, hogy mekkora jogbiztonsági érdek függök az Ügyfelek jóhiszeműen szerzett és gyakorolt jogainak védelméhez.

Nonszensz és kirívóan jogszabályellenes a Kúria ítéletének tartalmi megállapítása, miszerint amennyiben alkalmazni kellene az Etv. 69. § (8) bekezdését, sem a felperest, sem más termelőt nem lehetne visszafizetésre kötelezni, amely nyilván nem egyezik meg a jogalkotó akaratával.

A jogalkotónak nyilvánvalóan nem az volt az akarata, hogy az alperesi hatóság az elévülési határidőt önkényesen túllépve határozhasson egy eljárásilag jogszabálysértő határozatban a felperesi jogosulatlanná minősítéséről.

Álláspontunk szerint a Kúria helytelenül értelmezte az Etv. 69. § (8) bekezdését, valamint a hozzá kapcsolódó jogalkotói szándékot.

A jogalkotó pontosan olyan ügyekre, mint amilyen a jelen ügy is, határozott meg 5 éves anyagi jog, tehát jogvesztő határidőt. A Kúria ítéletének hatályában fenntartása azt jelentené, hogy hazánkban valamennyi támogatást igénylőnek szembe kellene néznie azzal, hogy a számára támogatás-kifizetési jogosultságot jogerősen biztosító minősítést a hatóság bármikor, korlátozás nélkül visszavonhatja. E bírói álláspont helybenhagyása megítélésünk szerint

annulálná a közigazgatási határozatok anyagi és alaki kötőerejéhez fűződő alapvető alkotmányos alapjogot.

Tisztában vagyunk azzal, hogy önmagában a jogbiztonságra történő hivatkozás nem alapoz meg alkotmányjogi panaszt, mégis úgy gondoljuk, hogy egy olyan védendő alapjogról van szó, melyet a Kúria határozata – ideértve a teljes hatósági eljárást, valamint az elsőfokú bíróság eljárását – súlyosan sért.

18./ A Kúria ítélete ellentmond mind a jogalkotói akaratnak, mind pedig a kialakult és egységes bírói gyakorlatnak is. A Kúria a Kfv.IV.35.156/2014/4 számú ítéletében az alábbi megállapítást teszi:

„A Kúria rámutat, hogy az Eljárási törvénybe foglalt elévülési határidőn belüli döntés kockázata az eljáró hatóságokat terheli. Nem hárítható át az ügyfélre annak terhe, hogy ha az elévülési idő – a hatóság nem jogszerű döntései miatt – eltelik.”

Az időközben kialakult, s egységes ítélkezési gyakorlat nyilvánult meg a Gyulai Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 4.K.27.217/2015/4. ügyiratszámú ítéletében is, mely ítéletet jelen panaszunk mellékleteként csatolunk a Tisztelt Alkotmánybíróság részére. E hivatkozott ítélet 5. oldal 7. bekezdése, 6. oldal 1. bekezdése, valamint 6. oldal 2. bekezdése az alábbi jogi érveléssel adott helyt a felperesi álláspontnak:

„Az MVH eljárási tv. 69. § (8) bekezdésének második fordulata alapján: „intézkedésben való jogosulatlan részvétel megállapítására a jogosultságot megállapító határozat közléstől számított öt éven belül van lehetőség.”

A bíróság a továbbiakban rámutat arra, hogy az alperesi határozatnak az elévüléssel kapcsolatos megállapítása és az MVH eljárási tv. 64. § (1) bekezdésével összefüggő jogértelmezése téves, mert az elévülési határidő nem akkor kezdődik el, amikor a hatóság tudomást szerez az intézkedésben való jogosulatlan részvételről, hanem annak kezdő időpontja a jogosultságot megállapító határozat kiadásának éve. A szabályszegés megvalósulása esetén az ügyfél ugyanis a támogatásban való részvételi jogosultságát veszíti el, melynek következtében az MVH eljárási tv. 69. § (5) bekezdése alapján a már kifizetett teljes összeg visszafizetésére kamattal növelt összegben köteles. Az alperes ezért tévesen hivatkozott a határozatában arra, hogy a jogosulatlan részvétel a helyszíni ellenőrzés időpontjában 2013-ban következett be.

A bíróság megjegyzi, hogy a tudomásszerzés időpontjában a hatóságnak a jogosulatlan intézkedés megállapításához való joga az MVH eljárási tv. 64. § (1) bekezdése alapján még nem évült el, azonban az alperes intézkedési késedelme és „az eljárási tv-ben foglalt elévülési határidőn belüli döntés kockázata az eljáró hatóságot terheli. Nem hárítható át az ügyfélre annak terhe, hogy ha az elévülési idő – a hatóság nem jogszerű döntései miatt – eltelik.” (Kfv.IV.35.156/2014/4)”

19./ A Kúriai határozat alaptörvény-ellenes jellege kapcsán hivatkozunk a 4/2003. számú PJE határozat alábbi rendelkezéseire:

„Hatályos jogunkban az anyagi jogi határidő számítására vonatkozó rendelkezések (fenti IV/2. pont) értelmében a határidő elmulasztásának vagy a késedelemnek a jogkövetkezményei a határidő utolsó napjának elteltével állnak be azzal, hogy ha a határidő utolsó napja munkaszüneti nap, a határidő a következő munkanapon jár le.

DR. TÖRÖCSIKOTÓ :
ügyvéd

6721 Szeged, Lengyel u. 13.
Adószám: 68045835-1-26

(...)

A bírói úton nem érvényesíthető követelések egy része (a Ptk. 204. §-ban leírt esetkör) "eredetileg" (vagyis keletkezésétől fogva) sem érvényesíthető bírói (a Ptk. megfogalmazásában: bírósági) úton, másik részük azonban bírói úton érvényesíthető, de az időmúlásra tekintettel a törvény az igényérvényesítést többé nem engedi meg."

E Polgári Jogegységi Határozat is alátámasztja azt, hogy az alperes terhére róható időmúlásra tekintettel a perbeli alperesi határozat megalapozatlan és jogszabálysértő.

20./ Álláspontunk alátámasztásául hivatkozunk a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 8.K.27.946/2016/7 számú jogerős ítéletének alábbi megállapításaira:

„A bíróság utal arra, hogy az MVH eljárási törvény 69. § (8) bekezdésének második mondatának értelmezésével kapcsolatban a Kúria a Kfv. IV. 35615/2015/4. számú ítéletének indokolásában kimondta, hogy az MVH eljárási törvény 69. § (8) bekezdésének második mondata szerint az intézkedésben való jogosulatlan részvétel megállapítására a jogosultságot megállapító határozat közlésétől számított 5 éven belül van lehetőség.

Mivel a bíróság az MVH eljárási törvény 69. § (8) bekezdésének második mondata alapján megállapította, hogy a felülvizsgálni kért határozatok tekintetében az intézkedésben való jogosulatlan részvétel kimondására az elévülési idő elteltére figyelemmel nincs lehetőség, ezért a határozatokat a Pp. 339. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú hatóság új eljárásra történő kötelezésének mellőzésével hatályon kívül helyezte."

A hivatkozott jogerős ítélet tényállása, illetve ténybeli és jogi helyzete jelen per tényállásával és ténybeli, jogi helyzetével teljesen azonos.

Álláspontunk szerint ez az azonosság a csatolt ítélet áttekintésével egyértelműen azonosítható és megállapítható, hogy a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság megállapításai jelen ügyre is irányadóak.

21./ Álláspontunk szerint alapjaiban téves a Kúria felvetése, ugyanis egy alacsonyabb szintű jogszabályhely (Jogcímrendelet) primátusát próbálja megállapítani egy – a jogszabályi hierarchiában feljebb álló – törvénnyel (Etv.) szemben.

E bírói megállapítás önmagában sérti a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény rendelkezéseit, valamint a hazai jogszabályi hierarchia régóta rögzült evidenciáit.

22./ E körben hivatkozunk a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény alábbi rendelkezéseire:

„4. § Ha egy tárgykört **törvény szabályoz, törvényben kell rendezni** az alapvető jogintézményeket és a szabályozási cél megvalósulásával összefüggő lényeges garanciákat.

5. § (3) A szabályozás tárgykörébe tartozó alapvető jogintézmények, jogok és kötelezettségek alapvető szabályainak megállapítására, a jogszabály egészének végrehajtására, valamint olyan tárgykör szabályozására, **amit a felhatalmazást adó jogszabály nem szabályoz, nem lehet felhatalmazást adni.**"

A jogforrási rendszer összhangja és a jogbiztonság érdekében a jogalkotásról szóló törvény pontosan meghatározta a különböző jogszabályok egymáshoz való viszonyát. Ennek megnyilvánulási formája a jogforrási hierarchia, vagyis a különböző jogszabályok alá-, fölérendeltsége. Ennek a fő szabálya az, hogy **alacsonyabb szintű jogszabály nem ütközhet**

magasabb szintű jogszabállyal. A felsőbb szintű jogszabállyal ellentétes alacsonyabb szintű jogszabály alkotmányosértő, tehát érvénytelen.

Ebből következik, hogy minden olyan kérdésben, melyet az Etv., mint törvény és mint a Jogcímrendelet képest a jogforrási hierarchiában magasabban elhelyezkedő jogforrás rendez, e jogszabály rendelkezései irányadóak és a Jogcímrendelet rendelkezései figyelmen kívül hagyandóak.

Súlytalan és indokolatlan tehát annak vizsgálata, hogy a perbeli jogvitában az Etv. rendelkezései, avagy a Jogcímrendelet passzusai irányadóak. Azáltal, hogy a perbeli jogvitát érdemben eldöntő és az elévülést megalapozó jogszabályi rendelkezés az Etv. 69. § (8) bekezdésében megtalálható, a Jogcímrendelet bármikénti vizsgálata szükségtelen.

A Kúria ítélete ezáltal sérti álláspontunk szerint az Alaptörvény R) cikkét, miszerint az „Alaptörvény és a jogszabályok mindenkire kötelezőek.”

23./ Hivatkozunk arra, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikke az igazságszolgáltatással összefüggő jogok átfogó rendszerét biztosítja. E cikk tehát a bírósági eljárás olyan alkotmányos garanciáit biztosítja, mint a tisztességes eljáráshoz való jog, a fair eljárás elve, a bírósághoz fordulás joga, a védelemhez való jog, a fegyverek egyenlősége, a nullum crimen sine lege és nulla poena sine lege elve, az ártatlanság védelme vagy a jogorvoslathoz való jog, amelyek további részjogosítványokra bonthatók.

Mindezek közül a tisztességes eljáráshoz való jog talán a legátfogóbb jog, amelynek nemzetközi irodalma is igen jelentős, köszönhetően a strasbourgi eseteknek is. A tisztességes eljáráshoz való jog ugyanis az emberi jogi egyezményekben is szerepel, úgymint az Emberi Jogok Európai Egyezményének 6. cikke vagy a Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmánya. A hatályos szabályozás azonban inkább az előbbihez közelít, ugyanis az igazságos jelző helyett a tisztességes-t használja, és tartalmazza az ésszerű időn belül történő elbírálás követelményét is.

Az Alaptörvény ugyan a tisztességes eljáráshoz való jogot az emberi jogi egyezményeknek és a korábbi Alkotmánynak is megfelelően deklarálja, ám az Alapjogi Chartának megfelelően külön cikkben rendelkezik a hatóságok tisztességes eljárásáról és a jogellenesen okozott kár megtérítésének kötelezettségéről. A Charta szerint ez a jog magába foglalja mindenkinek a jogát arra, hogy az őt hátrányosan érintő egyedi intézkedések meghozatala előtt meghallgassák, az iratokat megismerje és az igazgatási szervek a döntéseket indokolják. Az elvek összefüggésben állnak a jó közigazgatás fogalmával, valamint a közigazgatási eljárásjog közös európai elveivel. Az ez utóbbival kapcsolatos követelmények az Európa Tanács Miniszteri Bizottsága 1977-ben megalkotott határozatában szerepeltek, amelyek között kifejezetten is megtalálható a közigazgatási szerv indokolási kötelezettsége.

A hatóság fogalmába tágabb értelemben minden jogalkalmazó szerv beletartozik, így a közigazgatási szervek mellett a bíróságok is. Ez utóbbiakra azonban elsősorban az Alaptörvény XXVIII. cikkében garantált fair eljárás elve vonatkozik, míg e cikk általánosan követendő a hatósági ügyekben eljáró közigazgatási szervek számára is. A cikkben foglalt elveket a fontosabb eljárási törvények eddig is alapelvi szinten deklarálták, ám jelen szabállyal alkotmányos megerősítést nyertek.

Elvként érvényesül tehát a pártatlan és részrehajlás nélküli ügyintézés, amelynek megvalósítása szoros összefüggésben áll a jogegyenlőség, a diszkrimináció tilalma, valamint

az emberi méltóság alkotmányos elveivel. Mindez azonban nem jelenti azt, hogy a hatóság ne alkalmazhatna megkülönböztetést, hanem csak azt az indokolatlan megkülönböztetést tiltja, ami az ügy elbírálása szempontjából lényegtelen körülményeken alapul, amely szempontok főként az adott ügytípusra vonatkozó anyagi jogszabályokból fakadnak. Mindez egyben a személyek egyenlő méltóságuként történő kezelését is jelenti.

A tisztességes ügyintézés követelménye nem csupán a jogszabályok megtartásával azonos, bár ez mindenképpen szükséges feltétele annak. A fair eljárás azonban ennél többet is jelent, az írott eljárási alapelvek megtartása mellett az olyan szabályokat, mint az udvarias ügyintézés, de szorosan összefügg ez a szabály az ésszerű időn belül történő döntés követelményével. A közigazgatási eljárások során az ügyintézési határidőt a jogszabályok állapítják meg. A tisztességes ügyintézés elve alapján azonban mindez nem azonos azzal, hogy a hatóságnak feltétlenül minden esetben meg kell várnia míg letelik a határidő, hiszen a jogszabály annak csak a véghatáridejét állapítja meg. Lényeges, hogy az eljárások ésszerű időtartamának kritériuma az, amely miatt a nemzetközi jogvédő szervezetek előtti ügyek többsége megindul. Követelmény a döntés indokolásának kötelezettsége is a hatóság oldaláról, hiszen az ügyfél a jól szerkesztett döntésből értesülhet a döntés okairól. Az indokolási kötelezettség pontos szabályait az eljárási törvények állapítják meg.

Álláspontunk szerint a Kúria határozata sérti a fent részletezett és ismertetett alapjogokat, ugyanis sérült az Indítványozónak a tisztességes hatósági ügyintézéshez való joga, illetve a tisztességes eljáráshoz való joga.

24./ A Kúria a kérelmünk tárgyát képező ítéletében akként foglal állást, hogy van olyan közvetlenül alkalmazandó uniós jogi norma, melyet az eljárás során szükséges figyelembe venni.

Álláspontunk szerint a Kúriának a 2988/95 rendelettel kapcsolatosan kifejtett álláspontja jogszabálysértő és sérti az Indítványozónak a jelen kérelemben nevesített alapjogait.

Megítélésünk szerint mind az alperes, mind pedig a Kúria alaptalanul hivatkozott a 2988/95/EK Euratom Tanácsi rendelet 3. cikkében foglaltakra, tekintettel arra, hogy a rendelet 3. cikke csak elévülési jellegű határidőt szabályoz, emellett többéves programok esetén rendelkezik arról, hogy az elévülési idő addig tart, amíg a program véglegesen le nem zárul.

Ezzel szemben az MVH eljárási törvény 69. § (8) bekezdése jogvesztő határidőt határoz meg, melynek a rendelet 3. cikkének (1) bekezdésének negyedik mondata felel meg, mely szerint az elévülés legkésőbb az elévülési idő kétszeresének megfelelő időszak utolsó napján bekövetkezik, ha a hatáskörrel rendelkező hatóság ez alatt nem szabott ki szankciót, kivéve ha a közigazgatási eljárást a 6. cikk (1) bekezdésének megfelelően felfüggesztették.

Az Euratom tanácsi rendelet ugyanakkor nem tiltja, hogy ezen jogvesztő határidő vonatkozásában a tagállamok az elévülési idő kétszeresén belüli időszakon belül eltérjenek. A Tanács az Euratom rendeletet a csalásokkal szembeni küzdelem eredményessé tétele érdekében hozta, az a szándékosan vagy gondatlanságból okozott szabálytalanságok esetén alkalmazandó szankciók és eljárási szabályok meghatározására szolgál, míg az alperes az általa hivatkozott jogszabályi rendelkezések alapján a felperessel szemben objektív szankciót alkalmazott annak vizsgálata nélkül, hogy a szabálytalanságok vonatkozásában a felperes terhére gondatlanság vagy szándékosság megállapítható-e.

Álláspontunk szerint a Kúria jogszabálysértő módon szélesíti ki az Euratom tanácsi rendelet kereteit és kifejezetten a felperes kárára és hátrányára, az abban foglaltakkal ellentétesen értelmezi azt. Alapjogsértő a Kúria értelmezése, ugyanis uniós tiltó szabály ellenére állapítja meg, hogy a hazánkban hatályos törvényi rendelkezések nem alkalmazhatóak, s kifejezetten erőltetett módon olyan végkövetkeztetésre jut, mely az alperesi hatóság megalapozatlan határozatát igyekszik nyilvánvalóan alaptalanul legitimálni.

Úgy véljük, hogy ez a bírói jogalkalmazás ellentétes mind az Alaptörvénnyel, mind pedig a közvetlenül alkalmazandó Uniós jogi aktusokkal is.

25./ A fent előadottak kiegészítéseként hivatkozunk arra is, hogy az alperes határozata, valamint a Kúria ítélete sérti a Ket. 1. § (2) bekezdésében, valamint 50. § (6) bekezdésében foglaltakat is, mely jogszabályhelyek az alábbiak szerint rendelkeznek:

„1.§ (2) bekezdés: A közigazgatási hatóság a hatáskörének gyakorlásával nem élhet vissza, hatásköre gyakorlása során a szakszerűség, az egyszerűség és az ügyféllel való együttműködés követelményeinek megfelelően köteles eljárni. A hatóság ügyintézője jóhiszeműen, továbbá a jogszabály keretei között az ügyfél jogát és jogos - ideértve gazdasági - érdekét szem előtt tartva jár el.

A Ket. 50. § (6) bekezdése alapján a hatóság kötelessége, hogy a bizonyítékokat egyenként és összességében értékelje és csupán ezt követően az ezen alapuló meggyőződése szerint állapíthatja meg a tényállást.”

A fent előadottak alapján kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Kúria Kfv.IV.35.745/2017/9 számú ítéletének, valamint a Miniszterelnökséget vezető Miniszter JHÁT-JF/261/1 (2017) iktatószámú alperesi határozatának alaptörvény-ellenességét, és kérjük, hogy azokat az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 43. § (1) és (4) bekezdései alapján semmisítse meg.

C. Végrehajtás felfüggesztése iránti kérelem

Kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy amennyiben a Szolnoki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a nevezett határozatok végrehajtását nem függesztené fel, annyiban indítványozzuk, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság függeszse fel azok végrehajtását.

Az elsőfokú határozat végrehajtásának felfüggesztésére irányuló kérelmünk alátámasztásául előadjuk, hogy a támadott határozat végrehajtása a felperes részére helyre nem állítható sérelmet okozna, illetőleg végrehajtás elmaradása álláspontunk szerint semmiképp sem okoz súlyosabb károsodást, mint amilyennel a végrehajtás felfüggesztésének elmaradása járna.

Felperesnek, illetve családjának e perbeli beruházás az egyetlen jövedelemforrása. Amennyiben az alperes, valamint a Kúria jogszabálysértő, alaptörvény-ellenes határozataiban foglalt visszafizetési kötelezettség terhelné felperest, annyiban e kötelezettség végképp ellehetetlenítené mind saját, mind pedig saját maga megélhetését.

Az indítványunk tárgyát képező határozat végrehajtása esetén felperesnek valamennyi vállalkozási, termelői tevékenységét meg kellene szüntetnie, valamennyi ingó, ingatlan és egyéb vagyonát értékesítenie kellene, mely mind saját, mind pedig családja teljes anyagi ellehetetlenüléséhez vezet.

DR. TÖRÖCSIK ATTILA

ügyvéd

6721 Szeged, Leányfalu 13.

Adószám: 58045835-1-26

B.sz.: H-02832-15228351-0990000

Bejelentjük a Tisztelt Alkotmánybíróságnak, hogy a Szolnoki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 12.K.27.151/2017/6 ügyiratszámú ítélete Miniszterelnökség Jogi Ügyekért Felelős Helyettes Államtitkár JHÁT-JF/261/1 (2017) iktatószámú határozatára vonatkozó kereseti kérelmünket hagyta helyben, s helyezte hatályon kívül az alperesi határozatot és kötelezte új eljárás lefolytatására az elsőfokú hatóságot.

Nyilatkozunk, hogy a Miniszterelnökség Jogi Ügyekért Felelős Helyettes Államtitkár JHÁT-JF/261/1 (2017) iktatószámú határozatát 2017. február 15. napján, míg a Szolnoki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 12.K.27.151/2017/6 ügyiratszámú ítéletét 2017. szeptember 22. napján, míg a Kúria Kfv.IV.35.745/2017/9 számú ítéletét 2018. november 12. napján kaptuk kézhez.

Nyilatkozunk, hogy jelen indítványunkon illetéket nem rovunk le, tekintettel arra, hogy jelen eljárás az Illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 57. § (1) bekezdés n) pontja alapján illetékmentes.

Indítványunkban foglaltaknak megfelelő intézkedésüket köszönjük!

Mellékletek:

- Ügyvédi meghatalmazás;
- Kúria Kfv.IV.35.745/2017/9. számú ítélete;
- Kúria Kfv.IV.35.156/2014/4. számú ítélete;
- Gyulai Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 4.K.27.217/2015/4. számú ítélete;
- Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 8.K.27.946/2016/7. számú ítélete

Kelt: S Z E G E D, 2018. év december hó 27. napján.

TISZTELETTEL:

Dr. Töröcsik Attila
ügyvéd

